

Zneužívání: 54. Vzдорování systému: Vyhýbání se, podřízení se a Ježíš

Zneužívání

Vzdorování systému: Vyhýbání se, podřízení se a Ježíš

Když se upřímně snažíte dělat to, co je správné, uvnitř systému, který nepovažujete za nefunkční, koledujete si o to, abyste byli zaslepeni.

Když bezmezně důvěřujete vůdcům, kteří jsou na tomto systému závislí, pokud jde o moc, image a finanční prostředky, koledujete si o zradu.

Ve snaze jednat správně jste náchylní odhalit to, co někdo u moci nechce, aby bylo vidět – ohrozit to, co je odhodlán neztratit. A jakmile to uděláte, pravděpodobně budete označeni za nepoddajné a bude s vámi zacházeno jako se zrádcem.

Když neuvidíte to, co vidět musíte, nebudete mít ani ponětí, co se děje.

„Zbavím se tě!“

Staňte se svědky situace nejmenovaného vypravěče v silném románu Ralpa Ellisona *Invisible Man*.¹

Jak jsem k tomu přišel? Neochvějně jsem se držel cesty, kterou jsem měl před sebou, snažil jsem se být přesně tím, čím jsem měl být, dělal jsem přesně to, co se ode mě očekávalo. – (str. 146)

Píše se začátek 50. let a mladý nadšený stipendista je právě vyloučen z černošské jižanské univerzity s výrazně křesťanským zaměřením.

Jak se to stalo? Jeden ze zakladatelů, milionář z New Yorku jménem pan Norton, přijel na týden na návštěvu koleje. Mladý student byl pověřen, aby ho vozil autem. Jednoho dne, když se vydali na cestu, pan Norton řekl, aby jeli „kamkoli se vám zlíbí“.

Mladý černoš poslušně odvezl staršího bělocha mimo dobře udržovaný kampus na okolní silnici. Tam severský gentleman slyšel a viděl věci, které slyšet a vidět nechtěl. Viditelně otřesen přerušil návštěvu a odletěl domů.

Přestože byl mladý muž nevinný, cítil se provinile. Hluboce rozrušený nařikal:

Ačkoli jsem to neměl v úmyslu, každý čin, který ohrožoval kontinuitu [instituce], byl činem zrady. (str. 134)

Když si ho zavolal rektor vysoké školy, pocítil strach, ale zároveň i naději. Doktor Bledsoe se k němu vždy choval vlídně. A než se vrátil do New Yorku, ujistil ho zakladatel, že se ten mladý muž ničeho špatného nedopustil.

Ale doktor Bledsoe nebyl takový, jak si mladík myslel. Bledsoe žil proto, aby chránil svou instituci, tok jejích darů a především svou prestiž a své místo.

„Chlapče, já se tě zbavím!“ zvolal.

Náhle, uprostřed záchvatu, se rektor uklidnil. Dal mladíkovi naději, že se na podzim do školy vrátí – pokud se na léto přestěhuje do New Yorku a vydělá si dost peněz, aby se mohl znovu zapsat. Bledsoe mu dokonce nabídl, že mu napíše doporučující dopisy, aby mu pomohl získat práci.

Navzdory svému trápení a hněvu jsem neznal jiný způsob života ani jiné formy úspěchu, které by byly dostupné pro takové, jako jsem já. (str. 147)

A tak mladý vyhnanec utratil všechny peníze, které měl, aby se vydal na sever. Osobně doručil zapečetěné dopisy, které mu Bledsoe poslal. Čekal několik týdnů bez nabídky práce, ale se spoustou slibů, že se s ním brzy spojí.

Pak mu někdo jeden z dopisů ukázal. Vůdce, kterému mladík důvěřoval, ho falešně obvinil. Ve skutečnosti mu Bledsoe napsal:

Ten, od něhož jsme si hodně slibovali, těžce zbloudil.

Nositelem tohoto dopisu je náš bývalý student (říkám bývalý, protože už nikdy a za žádných okolností nebude zapsán jako student), který byl vyloučen pro nejzávažnější prohřešek proti našim nejpřísnějším pravidlům chování...

Je skutečně jeho nadějí, že se sem na podzim vrátí do svých tříd. Je však v nejlepším zájmu velkého díla, které se věnujeme vykonávat, aby v těchto marných nadějích nerušeně pokračoval a zároveň zůstal co nejdále od našeho středu. (str. 190)

Páni, s tím se ztotožňuji! Víím, jaké to je snažit se ctít vůdce, kteří se od vás odvrátili, a přitom tvrdí, že pro vás chtějí to nejlepší.

Zatímco pracují na tom, aby vás připravili o společenství, identitu a jakoukoli možnost budoucí služby, vy jim možná stále věříte, že jsou důvěryhodní. Možná se ohýbáte, abyste jim ukázali, že i vy jste důvěryhodní.

Možná si myslíte, že nemáte jinou platnou volbu - zvláště pokud pro sebe nevidíte žádnou budoucnost mimo jediný svět, který znáte; zvláště pokud věříte, že podřízení se je jediná zbožná věc, kterou můžete udělat.

Co udělal Ježíš?

Ježíš ve svém lidství čelil takovým vůdcům.

Ježíš je Pán. Když však přišel na zem, „vyprázdnil sám sebe ... tím, že se podílel na lidské přirozenosti“:² I když zde nepřestal být Bohem. Přesto se rozhodl žít ze své lidskosti, zmocněn Duchem svatým, aby nás naučil, jak to vypadá, aby nám ukázal, že to jde.

Ježíš dospěl do mužského věku v rámci systému, který on jako Bůh rozrušil - a lidé se ho zmocnili, aby ho využili pro své vlastní cíle. Co tedy Ježíš udělal?

Viděl, co viděl

To, co nám může trvat věčnost, než si uvědomíme, Ježíš viděl od samého začátku.

V prvních dnech svého působení se vydal do Jeruzaléma na svátek Pesach. Tam viděl, že ti, kteří měli vést bohoslužbu, si z domu jeho Otce udělali obchod. Rozzuřený Ježíš vyhnal prodavače, které zaměstnávali.

Když toto a další „znamení, která konal“, viděli lidé, kteří se na svátek shromáždili, mnozí „uvěřili v jeho jméno“.³

Ježíš jim však svůj život nesvěřil. Znal je zevnitř i zvenčí, věděl, jak jsou nedůvěryhodní. Nepotřeboval žádnou pomoc, aby je prohlédl. (Jan 2:24-25 MSG)

Ježíš se neskrčil ani před rozruženými vůdci, kteří požadovali: „Jaké znamení nám můžeš ukázat, abys dokázal, že máš právo to všechno udělat?“

Ježíš věděl, že farizejové odmítnou i ten nejsilnější důkaz, ale že jeho následovníci ho poznají, až se objeví, a proto řekl, jaké znamení to bude: „Zbořte tento chrám a já jej ve třech dnech znovu postavím.“

Ježíš viděl.

Viděl, že lidé převrátili to, co Bůh ustanovil. Poznal, že vůdci, kterým bylo svěřeno Boží stádo, místo toho využívali svého postavení k manipulaci a ovládnutí druhých a k vlastnímu prospěchu.

Poznal, že sebestřednost pronikla do kultury, kterou Bůh povolal za svou.

A viděl, kam to může vést.

Poslouchal více Boha než lidi

Ježíš opakovaně uzdravoval lidi v sobotu – lidi, kteří by se jinak nikdy neuzdravili. Zatvrzelí lidé ho obviňovali z porušování Božího zákona. Ježíš však sobotu nikdy neporušil. Porušil škodlivá lidská pravidla, která byla k sobotě připoutána.

Ježíš znal Boží slovo v pravdě a znal hlas svého Otce. Sdílel Otcův charakter a jeho hlubokou, nezměrnou lásku.

Ježíš mluvil a jednal, *když* řekl jeho Otec, a tam, *kde* řekl jeho Otec – bez ohledu na to, koho to mohlo popudit. Dělal to, co mu řekl jeho Otec, i když to rozhněvalo vůdce, kteří měli zastupovat Boha.

Když se Ježíš vzepřel systému, nebyl neukázněný. Jednal spravedlivě, projevoval milosrdenství. Nebyl nepoddajný. Rozhodoval se, komu se podřídí.

Vždy poslouchal toho, kdo ho poslal. Nikdy se nevymlouval za to, že dělá co je dobré a zbožné, protože mu lidský vůdce řekl, že má dělat něco jiného.⁴

Přijal autoritu od svého Otce, ne od lidí

Ježíš vstoupil do chrámového nádvoří, a když učil, přišli k němu velekněží a starší lidu. „Jakou mocí to děláš?“ ptali se. „A kdo ti dal tuto moc? (Matouš 21:23)

Rozhodně nedali Ježíšovi svolení učit, uzdravovat, rušit chrám, ignorovat jejich pravidla. A v jejich myšlení, pokud to nepřišlo skrze ně, nepocházelo to od Boha. Podle jejich názoru Ježíš vybočil z řady pokaždé, když se odvážil udělat něco, co oni neiniciovali ani neschválili. V jejich pojetí byl Ježíš sám nelegitimní a stejně tak i jeho služba.

Všimněte si, co Ježíš v reakci na jejich otázky *neudělal*: Nezapsal se do semináře saduceů. Neusiloval o podporu farizeů ani se neucházel o místo ve veleradě sanhedrinu. Nesnažil se získat moc v náboženském systému nebo jeho prostřednictvím – dokonce ani v systému, který původně založil

jediný pravý Bůh.

Ježíš působil v autoritě, kterou mu dal jeho Otec, a činil tak mimo strukturu, která se ho snažila přinutit, aby hrál podle lidského zneužití Božích cest.⁵

Tím, že Ježíš jednal správně, odhalil to, co náboženští vůdci nechtěli vidět. Ohrozil to, co byli odhodláni neztratit. Společně plánovali, že ho zabijí. Pak svůj plán uskutečnili.

A tak si pro tuto chvíli udrželi své místo ve svém rozbitém systému. A ti, jejichž srdce zůstala zatvrzelá, dostali svou odměnu v plné výši.

Avšak to, co oni zamýšleli jako zlo, Bůh použil k dobrému. A později si někteří z nich uvědomili, že Ježíš si nekladl za cíl je ponížít, nebo zničit. Ach ne. Také je velmi miloval.⁶

Splnil vše, pro co se narodil

Když se proti Ježíšovi rozpoutalo peklo, zdálo se, že přežít je nemožné; o úspěchu nemohla být řeč.

Lidé ho nenáviděli a odmítali. Zažil mnoho bolesti a utrpení. Lidé se na něj nechtěli ani podívat. (Iz. 53:3 NCV)

Přišel ke svému lidu, ale ten ho nechtěl. (Jan 1:11 MSG)

„Zbavujeme se tě!“ křičeli.

A taky že ano. Ale nezbavili.

To, co ho mělo odstranit, ho jen pohánělo vpřed, do radosti, pro kterou přišel.

S jasnými očima, naplněný Duchem, se Ježíš protlačil skrze agónii vyhýbání se a zneužívání. I když po něm šli mocní vůdci, vrtkavé davy se od něj odvrátily a přátelé ho zradili nebo utekli, nic z toho nemohlo vymazat jeho život, jeho dílo ani vztahy, které stále buduje s každým, kdo mu otevře své srdce.

Sdílením lidské přirozenosti nám Ježíš ukázal, kde i my můžeme najít skutečné bytí, opravdovou sounáležitost, plodnou službu a autentickou autoritu.

Umírá, vstává, posílá svého Ducha, aby v něm žil, a dává sílu všem, kdo ho budou následovat, aby se dostali z otroctví a iluzí do lásky a života.

Poznámky:

¹ Citace jsou z knihy Invisible Man, Ralph Ellison (New York: Second Vintage International Edition, březen 1995).

² Viz Filipským 2,6-7 NET.

³ Jan 2,23. Citováno také: verše 18, 19. Viz verše 13-22.

⁴ Bůh nám také neříká, abychom slepě poslouchali „duchovní autority“. Viz „To ,poslouchejte své vůdce a podřízujte se jejich autoritě‘ Písmo: zkoumání Židům 13,17,“ Rebecca Davisová.

⁵ V Janově evangeliu se Ježíš tímto tématem obšírně zabývá. Viz například Jan 5,30-47; 6,27.37-40; 8,16-18.25-29.42.54.

⁶ Viz Sk 6,7.

Deborah Bruntová

[KEY TRUTH](#)

Související články:

[Šikana ve sboru](#)

[Ve sboru se mi vyhýbají](#)

[Klany ve sboru](#)

[Násilníci, které nevidíme](#)

[Vzdorování systému: Vyhýbání se, podřízení se a Ježíš](#)

Deborah Bruntová

Deborah Bruntová

Jsem Deborah, bílá žena z hlubokého jihu, miluji Boha a jsem hledač pravdy.

Hledající znamená stále se učit.

Konečně se učím vidět to, co jsem dříve nemohla.

Učím se oddělovat to, co vypadá jako náboženské, ale je toxické - od toho, co je vzácné a co je skutečně Bůh.

Mluvím, abych řekla, co jsem viděla.

Po desetiletí jsem žila v SBC život jako náboženský křesťan. Většinu těch let jsem opravdu znala Krista. Nevěděla jsem, do jaké míry z toho, co si myslím a věřím, dělám a říkám, se odrážejí spíše náboženské věci, které jsem se učila, než Kristova mysl.

Stále nevidím vše jasně. Pořád na mě lpí náboženský hajzl. Ale - hurá! Hurá! Hurá! - Jdu s Bohem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)